

SIPRI
YEARBOOK
2007

**ARMAMENTS,
DISARMAMENT AND
INTERNATIONAL
SECURITY**

Resum en català

L'Institut Internacional d'Estocolm de Recerca per a la Pau
(Stockholm International Peace Research Institute) és un institut internacional independent per a la recerca sobre els problemes de la pau i el conflicte, especialment sobre el control de les armes i el desarmament. Va ser fundat l'any 1966 per commemorar els 150 anys de pau ininterrompuda a Suècia.

L'institut es finança principalment gràcies a una subvenció que proposa el Govern de Suècia i que posteriorment aprova el Parlament. Tant el personal com l'equip de direcció són internacionals. L'institut també compta amb un comitè assessor que té les funcions d'òrgan consultiu internacional.

Els objectius de la recerca del SIPRI són:

- promoure la transparència pel que fa a la seguretat i el control de les armes;
- contribuir a la prevenció i la solució dels conflictes, i
- divulgar informació a un públic ampli.

L'equip de direcció del SIPRI

Ambaixador Rolf Ekéus, president (Suècia)

Dr. Willem F. van Eekelen, vicepresident (Països Baixos)

Dr. Alexei G. Arbatov (Rússia)

Jayantha Dhanapala (Sri Lanka)

Dr. Nabil Elaraby (Egipte)

Rose E. Gottemoeller (EUA)

Professora Helga Haftendorn (Alemanya)

Professora Mary Kaldor (Regne Unit)

Professor Ronald G. Sutherland (Canadà)

La directora, Alyson J. K. Bailes (Regne Unit)

www.sipri.org

Fundació per la Pau

La ***Fundació per la Pau*** és una ONG nascuda al 1983 i que treballa per un món en pau. A través d'una opinió pública cada cop més informada i activa, impulsa tots aquells canvis culturals i estructurals que facin possible l'eradicació de la violència com a forma de relació entre persones i pobles.

El nostre compromís amb la pau ens porta a desenvolupar activitats d'educació, de sensibilització i mobilització social per la pau i el desarmament així com la implicació en la resolució noviolenta dels conflictes, tant dels propers, com els més llunyans.

Des de la ***Fundació per la Pau*** estem convençuts que la traducció al català d'aquesta versió resumida del *SIPRI Yearbook 2007*, un material de referència en l'àmbit de la seguretat i el desarmament, ens proporcionarà un instrument cabdal per a la divulgació i sensibilització a favor de la cultura de pau a casa nostra.

El SIPRI Yearbook 2007

El *SIPRI Yearbook 2007* presenta una combinació de dades originals en camps com el de la despesa militar mundial, les transferències internacionals d'armes, la producció d'armes, les potències nuclears i les operacions de pacificació multilaterals, amb una anàlisi avantguardista sobre importants aspectes del control d'armament, la pau i la seguretat internacionals.

La principal qüestió analítica del *SIPRI Yearbook 2007* rau en les noves perspectives que ha obert en la política de seguretat pública la idea i el llenguatge del «risc». A la Introducció s'explica amb detall el marc del risc, els reptes de la prioritització, les trampes dels càlculs erronis i els beneficis d'una perspectiva del risc pel que fa a ajustar la manera d'intentar millorar la seguretat per part dels governs i els organismes de cooperació regionals i internacionals.

L'anàlisi de la seguretat sobre la base del risc presenta com a avantatge la capacitat d'adaptar una àmplia gamma de desafiaments polítics que canvien amb rapidesa, molts dels quals tal vegada no se situarien com a «amenaces» en el sentit tradicional. L'anuari n'examina uns quants. El capítol 6 subratlla la relació entre **energia i seguretat**. El capítol 11 exposa el risc que plantegen molts **materials civils** que podrien tenir aplicacions militars devastadores, i ofereix recomanacions per reduir les probabilitats que aquest material caigui en mans de terroristes. El capítol 2 examina la inaudita influència que exerceixen els **factors transnacionals** —per exemple, el cas dels refugiats i altres emigrants, la nova disponibilitat generalitzada de les comunicacions mundials o la implicació encoberta d'estats estrangers— en els principals conflictes armats contemporanis.

El capítol 7 estudia les implicacions dels plantejaments basats en el risc per a l'anàlisi de la seguretat en la despesa governamental i posa en qüestió sobretot la rendibilitat de la despesa militar com a mitjà per reduir els **riscs en vides humanes**. Per a la valoració del risc es imprescindible disposar d'uns **serveis d'informació** fiables:

el capítol 5 planteja de quina manera els països intenten garantir uns serveis d'intel·ligència democràticament responsables.

Juntament amb els capítols habituals sobre **control d'armes convencionals, químiques i biològiques**, aquesta edició de l'anuari (apèndix 12C) inclou càlculs sobre els estocs mundials de **material físsil nuclear** i el risc que plantegen per a la salut. L'apèndix 14A parla de les tasques internacionals encaminades a reduir l'ús de sistemes de defensa aèria portàtils (**MANPADS**). L'apèndix 11A examina l'aplicació i el contingut de la **Resolució 1540 del Consell de Seguretat de l'ONU** —sobre prevenció de proliferació d'armes de destrucció massiva cap a actors no estatals— i posa en relleu algunes de les qüestions que envolten aquest innovador intent de crear unes lleis aplicables a escala universal per mitjà del Consell de Seguretat de l'ONU.

El capítol 1 proporciona una perspectiva dels progressos en **seguretat euroatlàntica**. En el capítol 4 es comparen quatre **organismes regionals de l'antiga zona soviètica** que cooperen en seguretat, a partir de nous mitjans analítics desenvolupats pel SIPRI per a l'avaluació de la cooperació regional.

Finalment, l'anuari analitza les implicacions de la natura canviant dels conflictes armats. A l'apèndix 2C es planteja si actualment la **definició de conflicte armat**, en especial el criteri segons el qual almenys una de les parts en conflicte ha de ser un estat, no és massa limitada per obtenir dades rellevants sobre els conflictes. El capítol 3 se centra en com i fins a quin punt el **manteniment de la pau** s'ha adaptat als canvis en el conflicte.

Aquest fullet presenta una selecció de dades i de conclusions clau del *SIPRI Yearbook 2007*.

Índex

Introducció	1
Seguretat i institucions euroatlàntiques	2
Principals conflictes armats	3
Manteniment de la pau: seguiment del ritme dels canvis en els conflictes	5
Cooperació en seguretat regional a l'antiga zona soviètica	7
Responsabilitat democràtica dels serveis d'informació	8
Energia i seguretat: dimensions regionals i mundials	9
L'anàlisi dels riscos per a les vides humanes	10
Despesa militar	11
Producció d'armes	13
Transferències internacionals d'armes	15
La reducció dels riscos de seguretat per mitjà del control de la possessió i l'ús de materials civils	17
Resolució 1540 del Consell de Seguretat de l'ONU: la no-prolifерació mitjançant la legislació internacional	18
Control i no-prolifерació d'armes nuclears	19
Novetats en relació amb les armes químiques i biològiques i control d'armament	21
Control d'armes convencionals	22
Iniciatives mundials per al control dels MANPADS	23
Controls sobre les transferències internacionals en relació amb la seguretat	24
Acords sobre control d'armes i desarmament	25
Abreviatures relacionades amb la seguretat	29
Comandes	32

Introducció

Cada cop s'utilitza més el concepte de «risc», que engloba una àmplia varietat de problemes relacionats amb la seguretat i la supervivència humanes, en lloc del d'«amenança», més tradicional.

És més probable que les polítiques públiques que tenen en compte l'ampli ventall del risc —on s'inclouen els perills naturals i la vulnerabilitat social i econòmica, així com els conflictes i el terrorisme— tinguin més possibilitats d'avaluar correctament les prioritats. Tanmateix, resulta difícil recopilar i comparar tots els riscos a què s'enfronta un país, tant per raons pràctiques com subjectives. Els esdeveniments recents i els clars desafiaments a curt termini poden distorsionar les prioritats i resulta difícil reconèixer quants riscos es creen per si sols. Les actuacions dutes a terme per abordar un risc poden tenir ramificacions imprevistes que agreugin el mateix risc i d'altres. Els models tècnics més corrents per comparar i preveure el risc no tenen en compte la difusió transnacional, sovint mundial, de molts dels principals factors de risc d'avui i no poden valorar les vulnerabilitats o la resistència del sistema mundial a escala global.

Les possibles complicacions que posen en relleu les anàlisis de seguretat basades en el risc apunten que de vegades pot resultar més segur viure amb determinats riscos —i basar-se en la resistència i la capacitat de recuperació— que no pas intentar eliminar-los. La correcta valoració del risc constitueix un fre útil davant de la possible temeritat.

Es poden aconseguir solucions corrents i eficaces per als riscos corrents —i compartir els costos que implica la seva gestió— amb la intensificació de la cooperació multilateral. Així, el concepte modern de «societat de risc» ens pot portar a la perspectiva anterior de «societat mundial» amb una governança comuna en matèria de seguretat.

Seguretat i institucions euroatlàntiques

La línia central d'anàlisi en matèria de seguretat s'ha mantingut bàsicament inalterada d'ençà del canvi fonamental experimentat en qüestions de seguretat a Occident, que s'ha anat concentrant en el terrorisme internacional després de l'11 de setembre del 2001.

Les accions dutes a terme a l'**Iraq** i encapçalades pels EUA sembla que han creat en la comunitat internacional una responsabilitat a llarg termini. Les iniciatives antiterroristes mundials han quedat obstaculitzades pels intents de relacionar-les amb la situació iraquiana.

La **Unió Europea** i l'**OTAN** estan en una situació de transició, a la recerca de mitjans per demostrar la seva rellevància en un context amb noves problemàtiques. Les polítiques exteriors i de seguretat de la UE es van veure perjudicades el 2006 per la crisi de l'aprovació de la Constitució Europea i per «l'esgotament de l'ampliació». El procés de transformació tan anunciat va avançar ben poc. I la manca d'una perspectiva més comuna va dificultar la col·laboració més estreta entre la UE i l'OTAN.

El 2006, la separació de **Sèrbia i Montenegro** i la perspectiva d'un nou estatus per a **Kosovo** van encaminar els passos cap a l'establiment d'unes estructures estatals duradores als Balcans occidentals.

Rússia va aplicar la seva riquesa energètica a ressuscitar l'orgull nacional, a restablir la seva influència entre els antics veïns soviètics i a maximitzar la seva influència geopolítica. La utilització del subministrament d'energia del país com a principal mitjà estratègic el 2006 i a principis del 2007 va modificar el model de seguretat internacional i va portar els estats europeus a buscar una cooperació més estreta.

El comportament de Rússia davant de bona part de la comunitat euroatlàntica va fomentar el 2006 el naixement d'una «lleugera» divisió —encara no delimitada geogràficament— entre el nou Occident ampliat i les parts de l'Europa oriental menys integrades i menys reformades.

Principals conflictes armats

El **transnacionalisme** —en especial la funció de les diàspores, les xarxes de conflicte transnacionals amb base estatal i el terrorisme i la delinqüència internacionals— s'ha convertit darrerament en un factor important en l'anàlisi dels conflictes armats, que ajuda a clarificar els vincles existents entre els esdeveniments locals i els canvis en l'ordre mundial. En el futur, probablement se situarà en un lloc prioritari de l'agenda política internacional la recerca de sistemes per abordar els aspectes transnacionals del conflicte.

Es va considerar que les operacions dutes a terme pels talibans el 2006 a l'**Afganistan** tenien el suport d'unes bases al país veí, el **Pakistan**.

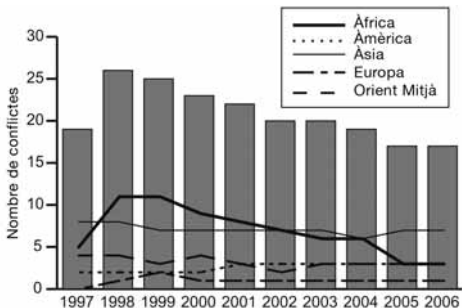
Els conflictes que van implicar **Israel**, els **terroris palestins** i el **Liban** el 2006 posen de manifest la funció de les xarxes de conflicte regionals i transnacionals i la relació entre actors estatals i no estatals.

Segons sembla, **Somàlia** va servir tant de camp de batalla per als interessos regionals com de centre d'activitat en la «guerra mundial contra el terrorisme» dels **EUA**. **Etiòpia** va intervenir militarment per refermar el govern federal de transició de Somàlia. També va tenir una influència en el conflicte la diàspora somalí, potser fins i tot grans poblacions de refugiats.

El 2006 hi havia en actiu els mateixos **17 principals conflictes** armats en els mateixos 16 emplaçaments del 2005 (no es compta com a conflicte armat principal el que es va produir entre Israel i Hezbollah el 2006 al Líban, perquè s'estima que les víctimes mortals no van arribar a 1.000). Cap dels conflictes en actiu no tenia abast interestatal.

Per segon any consecutiu, l'**Àsia** va ser la regió que va enregistrar la xifra més alta de conflictes armats importants.

Distribució regional i nombre total de conflictes armats importants, 1997–2006

Els 17 principals conflictes armats del 2006^a

Àfrica

Burundi ↓
Sudan ↓
Uganda ↓

Amèrica

Colòmbia ↓
Perú ↓
EUA ↑

Àsia

Afganistan ↑^a
Índia (Caixmir) ↓
Myanmar ↑
Nepal ↑
Filipines ↑
Filipines
(Mindanao) ↓
Sri Lanka ↑^b

Europa

Rússia
(Txetxènia) ↓

Orient Mitjà

Iraq ^b
Israel ↑
Turquia ↓

↓/↑ = Menys/més morts en combat que el 2005.

^a Vegeu detalls sobre els conflictes al *SIPRI Yearbook*.

^b Els conflictes en aquests llocs van causar 1.000 morts o més en combat l'any 2006.

Manteniment de la pau: seguiment del ritme dels canvis en els conflictes

El 2006 es va desplegar més personal en missions de manteniment de la pau que en cap altre any anterior. Les despeses en missions de pau van assolir també uns nivells sense precedents.

Cap a la meitat de l'any, els esdeveniments van obligar la comunitat internacional a enfrontar-se amb una sèrie de dilemes polítics i operatius recurrents en matèria de manteniment de la pau, a examinar de nou algunes missions del passat i a revisar d'una manera més general el disseny, la posada en marxa i l'avaluació de les missions.

L'ONU i l'OTAN van tenir greus problemes per ampliar, respectivament, la missió **UNIFIL** al Líban i la missió internacional **ISAF** a l'Afganistan. La ISAF va assumir la plena responsabilitat per a totes les regions de l'Afganistan el 2006.

Una crisi de llei i ordre a Timor Oriental va portar al desplegament d'una gran missió multidimensional de l'ONU, la **UNMIT**, en el moment en què l'ONU tenia la intenció de retirar-se del tot del país.

A **Darfur** (Sudan), el 2006 va ser particularment difícil obtenir el consentiment del Govern sudanès per al desplegament de les forces de manteniment de la pau de l'ONU. El Govern va admetre finalment el desplegament d'una missió híbrida de la **Unió Africana—ONU**. El consentiment es va convertir també en un problema en d'altres casos en què les parts en conflicte acusaven les missions, o els països contribuents, de violar els principis de neutralitat i d'imparcialitat.

Una sèrie de mandats de missions i altres documents incloïen la «defensa del mandat», juntament amb l'autodefensa com a justificació per a l'ús de la força. Això es va produir en un moment en què les missions anaven agafant «força» i es podia dir que desdibuixaven la línia existent entre el manteniment de la pau i la guerra.

Operacions Multilaterals de Pau el 2006

Hi va haver **60 missions de pau** actives durant tot el 2006 o una part de l'any: 20 d'encapçalades per l'ONU, 33 per organitzacions o aliances regionals i 7 per coalicions *ad hoc*.

Deixant de banda la força multinacional de l'Iraq (com a valor aïllat quant al conjunt estadístic), el 2006 es van desplegar 167.600 **efectius** militars i civils en 59 missions de pau, un increment d'un 28 % en els desplegaments des del 2005.

L'ONU, amb 73.500 soldats i observadors militars i 14.000 efectius entre policia civil i personal civil desplegats en 20 missions el 2006, continua essent el principal actor en les operacions de pau. Aquesta organització va desplegar el 2006 més del doble del personal que havia desplegat el 2000.

Per primer cop en uns quants anys, els països europeus van contribuir amb amplis desplegaments en les missions de l'ONU el 2006.

El total de **costos** que es coneixen de les missions de pau de l'ONU, la UE i l'OTAN es va situar el 2006 en la xifra rècord de 5.500 milions de dòlars.

El 2006 es van establir **set noves missions**: l'Oficina Integrada de l'ONU a Sierra Leone (UNIOSIL); la Missió Integrada de l'ONU a Timor Oriental (UNMIT); les Forces de Seguretat Internacional encapçalades per Austràlia a Timor Oriental; la Missió AU de Suport a les Eleccions a les Comores (AMISEC); la Missió de Policia de la UE per als territoris palestins (EUPOL COPPS); l'EUFOR RD Congo, i la Missió de l'OSCE a Montenegro.

El 2006 **van finalitzar sis missions**: l'Operació de l'ONU a Burundi (ONUB); l'Oficina de l'ONU a Timor Oriental (UNOTIL); AMISEC; la Missió de Supervisió de la UE per a Aceh (AMM); l'Equip Assessor de Policia de la UE (EUPAT) a l'antiga república iugoslava de Macedònia, i l'EUFOR RD Congo.

Cooperació en seguretat regional a l'antiga zona soviètica

L'antiga zona soviètica ha seguit en general una tendència cap a la creació d'institucions multilaterals. Hi ha quatre institucions amb notables dimensions en seguretat: dos grups encapçalats per Rússia, la Comunitat d'Estats Independents (CEI) i l'Organització del Tractat de Seguretat Col·lectiva (OTSC); un grup format per Geòrgia, Ucraïna, l'Azerbaidjan i Moldàvia (GUAM), i l'Organització de Cooperació de Xangai (OCX), que engloba la Xina, Rússia i quatre estats de l'Àsia central.

A diferència d'organismes similars creats per Occident, cap d'aquests, llevat del GUAM, no promou la bona governança en assumptes interns.

La **CEI** reivindica competència per a col·laboració militar, operacions de pau i antiterrorisme, però en la pràctica els seus èxits han estat molt limitats.

Rússia ha anat desviant la seva cooperació militar de la CEI a l'**OTSC**. Aquesta darrera organització ha establert ràpids desplegaments de forces conjunts, està creant una defensa aèria unida, promou col·laboració en equipament i compta amb polítiques antidrogues i antiterroristes. En l'àmbit militar sembla la més coherent.

El **GUAM** compta amb un programa antiterrorista i s'ha plantejat el manteniment conjunt de la pau, però les vies polítiques divergents dels seus membres n'han limitat els resultats.

L'**OCX** es basa en la confiança mútua i la cooperació militar contra el terrorisme, l'extremisme i el separatisme. Mostra la màxima vitalitat i un bon marge per desenvolupar-se.

És probable que totes aquestes agrupacions contribueixin en els pròxims anys en la creació de l'arquitectura de seguretat euroasiàtica.

Responsabilitat democràtica dels serveis d'informació

Els atemptats terroristes de l'11 de setembre del 2001 als EUA i la invasió de l'Iraq dirigida pels EUA el 2003 van centrar l'atenció internacional en la competència professional dels **serveis d'informació occidentals**, la seva relació amb els governs nacionals i la seva presumpta implicació en les **violacions dels drets humans**.

Com a conseqüència, en alguns països es van dur a terme importants investigacions públiques i parlamentàries sobre denúncies d'incompliments i males pràctiques dels serveis d'informació. La preocupació sobre la responsabilitat externa dels serveis d'informació ocupa clarament un lloc destacat en l'ordre del dia polític.

Un estudi comparatiu entre una sèrie de països democràtics posa en relleu que durant els últims 30 anys molts països han passat del control dels seus organismes secrets per decret executiu a una major responsabilitat democràtica.

Els sistemes de supervisió dels serveis d'informació s'enfronten avui a una sèrie de **reptes i problemes** recurrents:

- l'equilibri de la legítima necessitat de transparència i la necessitat operativa de mantenir en secret operacions, fonts i mètodes;
- el perill de la politització i el mal ús dels serveis d'informació;
- l'establiment d'una supervisió democràtica dels serveis d'informació als estats postautoritaris i postcomunistes, i
- el seguiment de la cooperació internacional en matèria d'informació.

Queda per veure fins a quin punt els sistemes de supervisió, relativament joves, són capaços de solucionar plenament aquests problemes en el clima creat després de l'11 de setembre.

Energia i seguretat: dimensions regionals i mundials

Les iniciatives encaminades a garantir els proveïments d'energia són un factor important que configura avui la política exterior i les relacions exteriors dels estats.

Com a resposta als problemes en el camp de la seguretat energètica, alguns països s'han decantat per plantejaments nacionalistes, i fins i tot s'han mostrat disposats a recórrer a la força —militar o econòmica— per protegir els seus interessos en aquest camp. D'altres països han demostrat més comprensió pel que fa a la necessitat de mesures col·lectives i institucionals.

La inquietud sobre la seguretat energètica ha comportat noves **aliances estratègiques i de cooperació** entre estats que exerceixen un paper important en aquest sector: exportadors, importadors i països de trànsit. Aquesta inquietud s'ha convertit així mateix en font de tensió, competència i conflicte internacionals.

És probable que en el futur es produeixin més **conflictes intraestats** que guardin relació amb els recursos energètics, en especial a l'Àfrica. La importància estratègica de zones geogràfiques que compten amb importants reserves de petroli i gas anirà ben segur en augment en les pròximes dècades i farà que aquests punts siguin més vulnerables a les tensions i els conflictes.

Si bé la seguretat energètica s'ha considerat sempre una qüestió purament nacional o interna, val més abordar alguns dels seus aspectes a escala multilateral. La cooperació entre els principals participants en el mercat de l'energia ofereix grans possibilitats per augmentar la seguretat en el seu proveïment. En el camp de la seguretat energètica, poden coexistir la cooperació internacional i la competència internacional, però han d'estar més equilibrades.

Si bé és cert que un progrés important en el desenvolupament de fonts d'energia alternativa podria canviar de manera significativa les perspectives de seguretat energètica, també hi ha la possibilitat que creï noves preocupacions en matèria de seguretat.

L'anàlisi dels riscos per a les vides humanes

La lògica subjacent en la despesa militar dels governs es basa en un concepte de seguretat tradicional i limitat que la vincula estretament a les amenaces de conflicte armat entre estats. Les anàlisis recents en el camp de la seguretat —que empren definicions diferents i més àmplies del terme seguretat— admeten una gamma de **riscos de seguretat no tradicionals** que no es poden abordar amb mitjans militars.

El terreny de la salut pública ofereix una colla d'exemples de sectors en què la despesa no militar pot resultar molt més rendible com a sistema per proporcionar seguretat a les vides humanes. En comparació amb la despesa militar, les estratègies de prevenció desenvolupades per l'Organització Mundial de la Salut i altres organismes de les Nacions Unides per reduir els riscos de mort prematura i de discapacitats —per exemple, les intervencions sanitàries bàsiques o la consecució dels objectius de desenvolupament del mil·lenni— resulten molt rendibles.

Hi ha coincidències entre els factors de risc pel que fa a les malalties i els que fan referència a la violència col·lectiva. Això suggereix que hi ha també coincidències en les agendes de «**llibertat davant de la necessitat**» i de «**llibertat davant del temor**», de manera que existeixen implicacions importants per als diferents tipus d'estratègia de seguretat.

Encara que l'escassetat econòmica i la competència pels recursos podrien ser possibles fonts de conflicte i violència, la utilització dels recursos mundials de manera constructiva per tractar la **fam**, els **problemes ambientals** i la **pobresa** —incloent-hi les transferències de recursos dels països més rics als països en via de desenvolupament que presenten alts índexs de mortalitat— pot millorar la supervivència humana de manera directa i enfortir la seguretat internacional de manera indirecta.

Despesa militar

Es calcula que la despesa militar del 2006 va arribar a **1,204 bilions** de dòlars. Això representa uns increments en termes reals del 3,5 % entre el 2005 i el 2006 i del 37 % entre el 1997 i el 2006. La despesa militar mundial de l'any 2006 sumava un **2,5 % del PIB mundial**.

Les inversions dels EUA en defensa nacional van augmentar un 53 % en termes reals entre el 2001 i el 2006, bàsicament a conseqüència de l'assignació de **381.000 milions** de dòlars per a operacions militars a l'Afganistan i a l'Iraq, entre altres països.

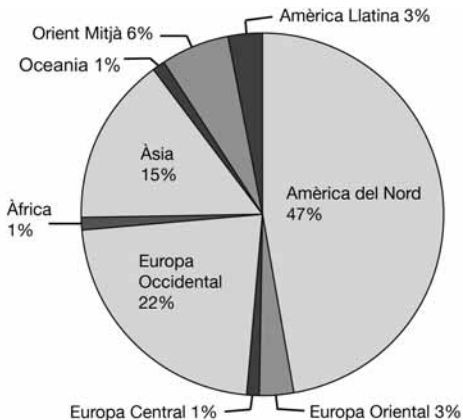
El 2006, la **Xina** es va situar en quart lloc pel que fa a despesa militar al món i va superar el Japó en despesa total, si bé amb una despesa per càpita més baixa.

Els 10 països amb més despesa militar el 2006

Els valors es presenten en dòlars constants del 2005

País	Despesa militar total (milers de milions de dòlars EUA)	Despesa militar per càpita (dòlars EUA)	Proporció mundial (%)
EUA	528,7	1.756	46
Regne Unit	59,2	990	5
França	53,1	875	5
Xina	49,5	37	4
Japó	43,7	341	4
Alemanya	37,0	447	3
Rússia	34,7	244	3
Itàlia	29,9	514	3
Aràbia Saudita	29,0	1.152	3
Índia	23,9	21	2
Subtotal	888,7	–	77
Món	1.158,0	–	100

Proporció del total de despesa militar el 2006, per regió mundial

La despesa militar de l'**Europa oriental** va augmentar un 12 % en termes relatius entre el 2005 i el 2006, l'increment més gran enregistrat en totes les regions del món. En dues regions —l'Amèrica Central i l'Europa occidental— la despesa militar va baixar lleugerament entre el 2005 i el 2006. Durant el període 1997-2006, sis regions van incrementar la seva despesa militar més del 50 % en termes reals: l'**Àsia central**, l'**Europa oriental**, l'**Orient Mitjà**, el **sud de l'Àsia**, l'**Amèrica del Nord** i l'**Àfrica subsahariana**, en ordre descendent segons el volum d'increment de la despesa.

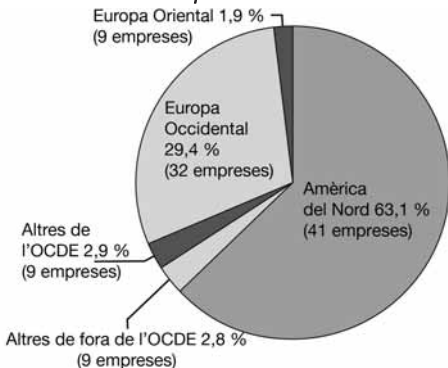
Producció d'armes

Les vendes d'armes de les 100 principals empreses productores del món (llevat de les xineses) —la classificació Top 100 del SIPRI— van sumar el 2005 uns **290.000 milions de dòlars**. Es tracta d'un increment d'un 3 % en termes reals respecte de les vendes d'armes dels 100 principals del SIPRI del 2004.

Entre el 2004 i el 2005, sis empreses van incrementar amb més de mil milions de dòlars les seves vendes d'armes i 19 empreses les van augmentar en més d'un 30 %. Aquests resultats corresponen més a les adquisicions que al creixement orgànic.

Les elevades despeses fixes, que no paren de pujar, dels sistemes d'armament avançat configuren tant les novetats al si de la indústria armamentista com les polítiques de defensa nacional i militars-industrials.

Proporció regional de les vendes d'armes dels Top 100 del SIPRI

Les 25 empreses més grans fabricants d'armes

La llista següent presenta les vendes d'armes de les 25 empreses més grans que en produeixen de les Top 100 del SIPRI del 2005. El país o regió on té la base l'empresa figura entre parèntesi. El *SIPRI Yearbook 2007* inclou la llista completa de les Top 100 del 2005.

1	Boeing (EUA),	28.050 milions de dòlars.
2	Northrop Grumman (EUA),	27.590 milions de dòlars.
3	Lockheed Martin (EUA),	26.460 milions de dòlars.
4	BAE Systems (Regne Unit),	23.230 milions de dòlars.
5	Raytheon (EUA),	19.800 milions de dòlars.
6	General Dynamics (EUA),	16.570 milions de dòlars.
7	Finmeccanica (Itàlia),	9.800 milions de dòlars.
8	EADS (Europa),	9.580 milions de dòlars.
9	L-3 Communications (EUA),	8.970 milions de dòlars.
10	Thales (França),	8.940 milions de dòlars.
11	United Technologies Corp. (EUA),	6.840 milions de dòlars.
12	SAIC (EUA),	5.060 milions de dòlars.
13	DCN (França),	3.520 milions de dòlars.
14	Rolls Royce (Regne Unit),	3.470 milions de dòlars.
15	Computer Sciences Corp. (EUA),	3.400 milions de dòlars.
16	ITT Industries (EUA),	3.190 milions de dòlars.
17	General Electric (EUA),	3.000 milions de dòlars.
18	Honeywell International (EUA),	2.940 milions de dòlars.
19	Halliburton (EUA),	2.720 milions de dòlars.
20	SAFRAN (França),	2.630 milions de dòlars.
21	Dassault Aviation Groupe (França),	2.210 milions de dòlars.
22	Mitsubishi Heavy Industries (Japó),	2.190 milions de dòlars.
23	Saab (Suècia),	2.110 milions de dòlars.
24	Alliant Techsystems (EUA),	2.060 milions de dòlars.
25	Harris (EUA),	1.870 milions de dòlars.

Transferències internacionals d'armes

Entre el 2002 i el 2006, segons els valors de l'indicador de tendències del SIPRI, es va produir gairebé un **increment del 50 %** en el volum de transferències de les principals armes convencionals.

Els **EUA i Rússia** es van situar com a principals proveïdors d'armes en el període 2002-2006, i va correspondre a cadascun al voltant del 30 % dels lliuraments mundials. Les exportacions dels països de la **UE** als països de fora de la UE van sumar poc més del 20 %. La **Xina** i l'**Índia** van enregistrar les principals importacions d'armes del món.

Malgrat que els lliuraments d'armes a l'**Iran**, bàsicament procedents de Rússia, van atraure molt l'atenció dels mitjans de comunicació el 2006, els lliuraments des dels EUA i dels països europeus a **Israel**, l'**Aràbia Saudita** i la **Unió dels Emirats Àrabs** van tenir un volum molt més alt. Entre aquests trobem sistemes d'atac convencional de llarg abast que poden tenir unes conseqüències importants en l'estabilitat de la regió.

En el conflicte del sud del Líban a mitjan 2006, **Hezbollah** va demostrar que, contra tot pronòstic, disposava d'un important volum d'armament. Es creu que els proveïdors en aquest cas havien estat l'**Iran** i **Síria**.

L'augment dels costos de la fabricació de sistemes d'armament convencional fa que quasi tots els països depenguin d'altres pel que fa a armes i tecnologies en aquest camp. Alguns estats hi poden respondre intentant fabricar pel seu compte, a un elevat cost econòmic, sistemes d'armes d'envergadura o centrar-se en alternatives relativament econòmiques, com les armes de destrucció massiva o les estratègies de combat, com el terrorisme i la guerra cibernètica.

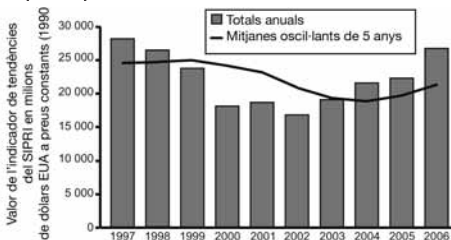
El 2006, es va acusar els **EUA** i alguns països africans i de l'Orient Mitjà de violar l'embargament d'armes de les Nacions Unides a **Somàlia**. L'embargament es va aixecar el desembre.

Aquest mateix desembre del 2006, l'Assemblea General de l'ONU va aprovar una resolució sobre la creació d'un **tractat internacional de comerç d'armes**.

Els 10 exportadors i importadors més grans de les principals armes convencionals el 2002-2006

Exportador	Proporció d'exportacions mundials (%)	Importador	Proporció d'importacions mundials (%)
EUA	30,2	Xina	13,7
Rússia	28,9	Índia	9,5
Alemanya	8,6	Grècia	6,8
França	8,3	UEA	6,6
Regne Unit	4,2	Corea del Sud	3,6
Països Baixos	3,0	Austràlia	3,2
Itàlia	2,4	Israel	3,2
Xina	2,0	Egipte	2,9
Suècia	1,8	Turquia	2,8
Israel	1,6	Iran	2,4

La tendència en les transferències internacionals de les principals armes convencionals, 1997-2006

Les mitjanes oscil·lants de cinc anys es determinen l'últim any de cada període de cinc anys. El valor de l'indicador de tendències del SIPRI indica el volum de les transferències i no els valors econòmics. Vegeu l'URL <<http://armstrade.sipri.org/>>.

La reducció dels riscos de seguretat per mitjà del control de la possessió i l'ús de materials civils

Es pot fer un mal ús de determinats materials, equipament, coneixements i tecnologies civils no pensats per a l'ús militar aplicant-los al **terrorisme** d'impacte massiu o a altres propòsits nocius, però això queda fora de l'abast del control d'armament. Molts d'aquests elements procedeixen del sector privat de la indústria.

Els sistemes desenvolupats per controlar aquests elements civils no haurien de debilitar l'activitat econòmica. D'altra banda, les solucions de governança no es poden basar en poders extraordinaris, ni han de manllevar un control important a la societat civil.

Cada cop hi ha més consens sobre el fet que **la indústria i el govern** hauran de treballar conjuntament com a socis per crear seguretat. Com a part d'aquests esforços, els legisladors han de crear un **conjunt de normes** més integrades per controlar la malversació i el mal ús d'elements civils amb objectius militars no autoritzats. També cal augmentar la consciència sobre les responsabilitats corporatives en matèria de seguretat en tota la comunitat empresarial.

Les **normes de seguretat** voluntàries i certificades **per a la indústria** han de formar part de la gestió de qualitat al si de les empreses. Cal que els legisladors i les empreses col·laborin per crear aquestes normes. Els processos existents a l'Organització Internacional de Normalització (ISO) i el Comitè Europeu de Normalització (CEN) podrien constituir el punt de partida per a la creació d'un conjunt global de normes de seguretat.

Resolució 1540 del Consell de Seguretat de l'ONU: la no-prolifерació mitjançant la legislació internacional

La Resolució 1540 del Consell de Seguretat de l'ONU, aprovada el 28 d'abril del 2004, situa els **actors no estatals** en l'àmbit dels esforços internacionals de no-prolifерació. Es tracta del resultat d'una iniciativa encapçalada pels EUA amb l'objectiu d'evitar el procés de redacció de tractats internacionals, sovint lent i complicat.

En el marc de la Resolució 1540, els estats no poden proporcionar cap tipus de suport als actors no estatals que intentin fabricar, adquirir, posseir, desenvolupar, transportar, transferir o utilitzar armes de destrucció massiva i els seus sistemes de lliurament. Així mateix han d'aprovar i fer complir la legislació nacional pertinent.

L'aprovació de la Resolució 1540 planteja una sèrie de **qüestions importants**:

- Quina autoritat té el Consell de Seguretat per aprovar resolucions que contenen elements «legislatius» en el marc del capítol VII de la Carta de l'ONU?

- Quin és l'abast i el caràcter precisos de les obligacions legals establertes per la resolució?

- Com es pot posar en pràctica de manera efectiva la resolució?

Fins avui, la posada en pràctica de la Resolució 1540 per part dels estats membres de l'ONU ha viscut alts i baixos i, pel que sembla, no ha tingut gaires conseqüències en la legislació i les pràctiques d'àmbit nacional.

Es podria dir que la garantia d'una resolució «legislativa» del Consell de Seguretat de l'ONU —encara que tingui força vinculant en el marc de la carta de l'ONU— no assegura una resposta efectiva i ràpida a una amenaça urgent contra la pau i la seguretat mundials.

Control i no-prolifерació d'armes nuclears

Els cinc estats reconeguts legalment com a posseïdors d'armes nuclears (la **Xina**, **França**, **Rússia**, el **Regne Unit** i els **EUA**) estan compromesos a mantenir i modernitzar els seus arsenals nuclears. El Regne Unit ha anunciat la seva decisió de crear un nou tipus de submarins amb armes nuclears per substituir l'any 2020 la seva força Trident.

Corea del Nord va demostrar la seva capacitat en armes nuclears quan va dur a terme un assaig nuclear d'explosió subterrània el 9 d'octubre del 2006. Aquesta prova es va considerar en general que havia tingut un èxit parcial i no va quedar clar si Corea del Nord tenia capacitat per fabricar una arma nuclear operativa.

El Consell Directiu de l'AIEA va informar el Consell de Seguretat de l'ONU sobre el cas de l'**Iran** després que aquest país reprengués el seu programa d'enriquiment d'urani. La Resolució 1696 del Consell de Seguretat, aprovada el juliol del 2006, exigia que l'Iran abandonés les activitats d'enriquiment d'urani i de separació de plutoni. Com a resposta al desafiament de la Resolució 1696 per part de l'Iran, el Consell de Seguretat va aprovar el desembre la Resolució 1737, que imposava unes sancions que tenien com a objectius els programes nuclear i de míssils balístics d'aquest país.

L'Índia i els EUA van fer passos encaminats a la posada en marxa de la polèmica **Iniciativa de Cooperació Nuclear Civil** en reprendre el comerç nuclear entre tots dos països. El març van establir un pla per separar el programa nuclear de l'Índia en components civils i militars. El desembre, el Congrés dels EUA va aprovar la Llei Hyde, que modificava la legislació dels EUA per permetre la negociació d'un acord de comerç nuclear. Les condicions que imposava aquesta llei van provocar a l'Índia un cert descontentament.

Rússia i els EUA van posar en marxa la Iniciativa Mundial contra el Terrorisme Nuclear a la Cimera del G-8, el juliol del 2006.

Potències nuclears mundials, gener del 2007

País	Any de la primera prova nuclear	Caps desplegats
EUA ^a	1945	5.045
Rússia ^b	1949	5.614
Regne Unit	1952	Aprox. 160
França	1960	348
Xina	1964	Aprox. 145
Índia	1974	Aprox. 50 ^c
Pakistan	1998	Aprox. 60 ^c
Israel	–	≤100 ^c
Corea del Nord	2006	– ^d
Total		Aprox. 11.530

^a L'arsenal total dels EUA, incloent-hi els recanvis i les reserves, conté uns 10.000 caps.

^b L'arsenal total de Rússia conté uns 15.000 caps, dels quals uns 9.300 estan emmagatzemats o a l'espera de ser desmantellats.

^c Els arsenals nuclears de l'Índia, Israel i el Pakistan es calcula que només estan desplegats parcialment.

^d Sobre la base d'una estimació del seu inventari de plutoni separat, Corea del Nord podria produir sis caps nuclears.

Els estats que figuren a la taula anterior posseïen conjuntament un total de més de **26.000 caps nuclears** a principi del 2007, incloent-hi els caps desplegats, els recanvis, les reserves i els que es mantenen emmagatzemats o programats per ser desmantellats.

Al món hi ha aproximadament 1.700 tones d'urani altament enriquit i 500 tones de plutoni separat, **material fissil** suficient per produir més de 100.000 armes nuclears.

Novetats en relació a les armes químiques i biològiques i control d'armament

A la VI Conferència de Revisió de la **Convenció sobre Armes Biològiques i Tòxiques**, que es va celebrar a Ginebra del 20 de novembre al 8 de desembre del 2006, es va acordar una sèrie de reunions anuals en el període 2007-2010 per plantejar mesures destinades a promoure la implantació efectiva de la convenció; a millorar la bioseguretat i la bioinnocuitat en les instal·lacions, i a optimitzar les capacitats a escala nacional de vigilància, detecció i diagnosi de malalties.

A la XI Conferència dels Estats Membres de la **Convenció d'Armes Químiques** del 1993, que va tenir lloc a l'Haia del 5 al 8 de desembre, es va decidir que representants del Consell Executiu visitessin les instal·lacions d'armament químic dels estats membres que havien sol·licitat pròrrogues de les dates límit de destrucció d'armament químic. És preocupant que aquesta data límit que marca la Convenció per a la destrucció de totes les armes químiques —el 29 d'abril del 2012— no la compleixin tots els estats.

El 2006, es va abordar la **bioseguretat** i la **bioinnocuitat** en diferents disposicions i activitats nacionals i regionals.

També el 2006 es van presentar més acusacions sobre el desenvolupament o l'ús d'armes químiques i biològiques i es va disposar de més informació sobre programes anteriors.

La manca d'informació fidedigna i també d'entesa dificulta l'avaluació i la posada en pràctica de les valoracions sobre l'amenaça de la proliferació.

Cal parar més atenció al perill que plantegen les armes químiques i biològiques i s'ha d'establir una combinació ideal de mesures nacionals i internacionals.

Control d'armes convencionals

El règim del Tractat sobre les Forces Armades Convencionals a Europa (FCE), adaptat el 1999, va continuar el 2006 presoner dels desacords entre Rússia i els estats occidentals al voltant dels textos polítics aprovats a la Cimera d'Istanbul del 1999 de l'Organització per a la Seguretat i Cooperació a Europa (OSCE).

Sembla que actualment el control d'armes convencionals ha quedat pràcticament estancat arran de l'incompliment per part de Rússia dels seus propis compromisos, dels conflictes entre Rússia i els estats membres de l'OTAN, de la «fatiga del control d'armament» i de la situació de deteriorament de l'OSCE.

El **seminari de doctrina militar de Viena** de l'OSCE, celebrat el 2006, va brindar l'oportunitat de discutir i clarificar els plantejaments i les postures actuals sobre seguretat militar dels participants de l'OSCE.

D'altres avenços pel que fa al foment de la confiança, la transparència i la millora de l'estabilitat es van centrar el 2006 en les armes petites i els excedents de munició.

Com que algunes de les parts de la **Convenció de Mines Antipersona** del 1997 no compliran amb la data límit per a la destrucció de les mines, el 2006 es va establir un procés d'ampliació del termini.

El Protocol V sobre **restes explosives de la guerra**, de la **Convenció sobre Certes Armes Convencionals** del 1981, va entrar en vigor el 2006.

Límits del Tractat de FCE i total d'estocs, 1 de gener del 2007

	Vehicles			Heli-		
	Tancs	cuirassats	Artilleria	Aviació	còpters	Personal
Límits	38.262	59.822	37.846	13.172	3.920	5.789.181
Estocs	23.669	43.515	27.705	6.819	1.977	2.812.087

Iniciatives mundials per al control dels MANPADS

Des de l'intent d'abatre un avió de passatgers israelià a Kenya el 2002, els EUA han impulsat unes iniciatives internacionals sense precedents encaminades a reduir el tràfic il·legal de **sistemes portàtils de defensa aèria** (MANPADS) i a protegir els avions civils contra els atacs amb míssils MANPADS.

Aquestes iniciatives han reduït de manera substancial les reserves de míssils MANPADS que es podien robar, perdre o desviar i han establert el treball preliminar per a importants millores en seguretat en els perímetres dels aeroports, els controls de l'exportació i la protecció d'aparells.

Malgrat aquests progressos, l'**amença terrorista** dels MANPADS continua. Segons informacions recents, grups no estatals s'han apoderat de míssils o els han transferit o utilitzat a l'Afganistan, al Salvador, a l'Iraq, al Líban i a Somàlia. Històricament, les transferències des dels governs cap a actors no estatals han constituït una font important, per no dir la més gran, de MANPADS per a aquests grups.

Entre les **actuacions futures** per controlar les transferències i l'ús il·legal dels MANPADS caldria incloure:

- estudis de viabilitat sobre possibles funcions de control del llançament i la ràpida producció i instal·lació de les tecnologies més prometedores per part dels països productors;
- l'adopció universal d'unes rigoreses pràctiques de gestió de seguretat física i de reserves, i
- l'ampliació dels programes d'ajuda estrangers que col·laboren en la salvaguarda dels dipòsits d'armes i la destrucció dels excedents de MANPADS, molts dels quals no disposen de fons suficients.

Controls sobre les transferències internacionals en relació amb la seguretat

Les darreres iniciatives internacionals per evitar la proliferació d'**armes nuclears, biològiques i químiques** han avançat cap a una integració més gran dels controls de l'exportació amb altres instruments de no-prolifерació. Això exigeix un augment de la col·laboració entre els estats i entre comunitats, com la dels serveis d'informació i dels qui han de fer complir els controls d'exportació, legislació criminal i sancions econòmiques.

Les mesures, com ara les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU del 2006, que limiten l'accés de l'**Iran** i **Corea del Nord** a determinats elements propensos a la proliferació, depenen del fet que tots els estats apliquin de manera efectiva el seus controls nacionals de l'exportació.

Un petit però creixent nombre de països participa en **grups informals** per enfortir els controls nacionals de l'exportació, i entre aquests grups trobem el Grup d'Austràlia, el Règim de Control de Tecnologia de Míssils, el Grup de Proveïdors Nuclears i l'Acord Wassenaar. Aquests estats han aprovat legislacions nacionals per garantir que les autoritats nacionals avaluin i autoritzin els elements susceptibles de proliferar abans de la seva exportació.

En casos en què resulta impossible evitar l'exportació d'elements susceptibles de proliferar, la recent cooperació entre els serveis d'inspecció, més enfortida en el marc de la **Iniciativa de Seguretat contra la Proliferació**, pot ajudar a garantir que les trameses il·legals d'aquest material no arribin als destinataris previstos.

Cal posar més l'accent en la col·laboració intersectorial i en la capacitat de fer complir els controls d'exportació en l'**extensió dels programes d'assistència tècnica** de la Unió Europea i altres organitzacions.

Acords vigents el mes de març del 2007 sobre control d'armes i desarmament i sobre dret humanitari dels conflictes armats

- 1925 Protocol per a la Prohibició de l'Ús en la Guerra de Gasos Asfixiants, Tòxics o d'Altres, i dels Mètodes Bacteriològics amb Finalitats Bèl·liques (Protocol de Ginebra del 1925)
- 1948 Tractat de Col·laboració en Matèria Econòmica, Social i Cultural i de Defensa Col·lectiva entre els Països de l'Europa Occidental (Tractat de Brussel·les)
- 1948 Convenció sobre la Prevenció i la Sanció del Delicte de Genocidi (Convenció sobre el Genocidi)
- 1949 Convenció de Ginebra (IV) sobre la Protecció dels Civils en Temps de Guerra
- 1954 Protocols del Tractat de Brussel·les del 1948 (Acords de París sobre la Unió Europea Occidental)
- 1959 Tractat Antàrtic
- 1963 Tractat de Prohibició d'Assaigs Nuclears a l'Atmosfera, l'Espai Exterior i el Fons Marí (Tractat de Prohibició Parcial d'Assaigs Nuclears, TPPAN)
- 1967 Tractat sobre els Principis que han de Regir les Activitats dels Estats en l'Exploració i la Utilització de l'Espai Ultraterrestre, Inclosa la Lluna i Altres Cossos Celestes (Tractat de l'Espai Ultraterrestre)
- 1967 Tractat de Proscripció de les Armes Nuclears a l'Amèrica Llatina i el Carib (Tractat de Tlatelolco)
- 1968 Tractat de No-Proliferació d'Armes Nuclears (Tractat de No-Proliferació, TNP)
- 1971 Tractat per a la Prohibició de l'Emplaçament d'Armes Nuclears i Altres Armes de Destrucció Massiva als Fons Marins i Oceànics o al Subsòl (Tractat sobre els Fons Marins)

- 1972 Convenció sobre la Prohibició del Desenvolupament, la Producció i l'Emmagatzematge d'Armes Bacteriològiques (Biològiques) i Tòxiques i sobre la seva Destrucció (Convenció sobre Armes Biològiques i Tòxiques, CABT)
- 1974 Tractat sobre la Limitació d'Assaigs Nuclears Subterranis
- 1976 Tractat sobre les Explosions Nuclears Subterrànies amb Finalitats Pacífiques (Tractat sobre Explosions Nuclears Pacífiques, TENP)
- 1977 Convenció sobre la Prohibició d'Utilitzar Tècniques de Modificació Ambiental amb Finalitats Militars o Hostils (Convenció Enmod)
- 1977 Protocol Addicional I a les Convencions de Ginebra del 1949, Relatiu a la Protecció de les Víctimes de Conflictes Armats Internacionals
- 1977 Protocol Addicional II a les Convencions de Ginebra del 1949, Relatiu a la Protecció de les Víctimes de Conflictes Armats No Internacionals
- 1980 Convenció sobre la Protecció Física del Material Nuclear
- 1981 Convenció sobre Prohibicions o Restriccions en l'Ús de Certes Armes Convencionals que puguin considerar-se Excessivament Nocives o amb Efectes Indiscriminats (Convenció CAC, o Convenció sobre «Armes Inhumanes»)
- 1985 Tractat de la Zona Lliure Nuclear del Pacífic Sud (Tractat de Rarotonga)
- 1987 Tractat sobre l'Eliminació de Missils de Curt i Mitjà Abast (Tractat INF)
- 1990 Tractat sobre les Forces Armades Convencionals a Europa (Tractat FCE)
- 1991 Tractat sobre la Reducció i Limitació d'Armes Ofensives Estratègiques (Tractat START I)

- 1992 Tractat dels Cels Oberts
- 1992 Acta Final de la Negociació sobre la Fortalesa del Personal i les Forces Armades Convencionals a Europa (Acord CFE-1A)
- 1993 Convenció sobre la Prohibició del Desenvolupament, la Producció, l'Emmagatzematge i l'Ús d'Armes Químiques i sobre la seva Destrucció (Convenció sobre Armes Químiques, CAQ)
- 1995 Tractat de la Zona Lliure d'Armes Nuclears del Sud-est Asiàtic (Tractat de Bangkok)
- 1996 Acord sobre el Control Subregional d'Armes (Acord de Florència; actualment regeix a Bòsnia i Hercegovina, Croàcia, Montenegro i Sèrbia)
- 1997 Convenció Interamericana contra la Fabricació i el Tràfic Il·lícits d'Armes de Foc, Municions, Explosius i Altres Materials Relacionats
- 1997 Convenció sobre la Prohibició d'Ús, Emmagatzematge, Fabricació i Transferència de Mines Terrestres Antipersones i sobre la seva Destrucció (Convenció de MAP)
- 1999 Convenció Interamericana sobre Transparència en les Adquisicions d'Armes Convencionals
- 1999 Document de Viena del 1999 sobre Mesures de Creació de Confiança i Seguretat
- 2002 Tractat sobre Reduccions Ofensives Estratègiques (SORT)

Tractats que no estaven en vigor el mes de març del 2007

- 1972 Tractat de Limitació dels Sistemes de Missils Antibalístics (Tractat ABM): no està en vigor des del 13 de juny del 2002
- 1993 Tractat de Reducció i Limitació Addicionals d'Armes Ofensives Estratègiques (Tractat START II)
- 1996 Tractat de la Zona Lliure d'Armes Nuclears de l'Àfrica (Tractat de Pelindaba)
- 1996 Tractat per a la Prohibició Completa dels Assaigs Nuclears (CTBT)
- 1999 Acord sobre l'Adaptació del Tractat del 1990 sobre les Forces Armades Convencionals a Europa
- 2006 Convenció ECOWAS sobre Armes Petites, Armament Lleuger, la seva Munició i Altres Materials Relacionats
- 2006 Tractat sobre la Zona Lliure d'Armes Nuclears a l'Àsia Central (Tractat de Semipalatinsk)

Abreviatures relacionades amb la seguretat

ADE	Agència de Defensa Europea
ADM	Armes de destrucció massiva
AIEA	Agència Internacional de l'Energia Atòmica
AINPD	Assistència Internacional per a la No-Proliferació i el Desarmament
APAL	Armes petites i armament lleuger
APP	Associació per a la Pau
AQB	Armes químiques i biològiques
ATTU	(Zona) des de l'Atlàntic fins als Urals
CABT	Convenció sobre Armes Biològiques i Tòxiques
CAC	Certes Armes Convencionals (Convenció)
CAEA	Consell d'Associació Euroatlàntic
CAQ	Convenció sobre Armes Químiques
CCSAP	Consell per a la Cooperació en Seguretat a l'Àsia-Pacífic
CD	Conferència sobre Desarmament
CEI	Comunitat d'Estats Independents
CEMAC	Comunitat Econòmica i Monetària de l'Àfrica Central
CICA	Conferència sobre la Interacció i les Mesures de Foment de la Confiança a l'Àsia
CTR	Reducció de l'Amença Cooperativa
DDR	Desarmament, desmobilització i reintegració
DMB	Defensa de missils balístics
DOMP	Departament d'Operacions de Manteniment de la Pau
FCE	(Tractat sobre les) Forces Armades Convencionals a Europa
FRO	Força de Resposta de l'OTAN
GNEP	Associació Mundial d'Energia Nuclear
GTRI	Iniciativa per a la Reducció de l'Amença Mundial
GUAM	Geòrgia, Ucraïna, Azerbaidjan i Moldàvia (a Organització per a la Democràcia i el Desenvolupament Econòmic-GUAM)
INF	(Tractat sobre) Eliminació de Missils de Curt i Mitjà Abast
ISAF	Força Internacional d'Assistència per a la Seguretat

MAB	Missil antibalístic
MANPADS	Man-portable air defence system (sistema de defensa aèria portàtil)
MAP	Mina antipersona
MBI	Missil balístic intercontinental
MBLS	Missil balístic llançat des de submarins
MCLA	Missil de creuer llançat des de l'aire
MCLM	Missil de creuer llançat des del mar
MCLT	Missil de creuer llançat des de terra
MFC	Mesura de foment de la confiança
MFCS	Mesura de foment de la confiança i la seguretat
MIRV	Vehicle de reentrada múltiple contra objectius independents
MOTAPM	Mines diferents de les mines antipersona
MTCR	Règim de Control de la Tecnologia de Missils
NBQ	(Armes) nuclears, biològiques i químiques
NSG	Grup de Proveïdors Nuclears
OCCAR	Organització Conjunta de Cooperació en Matèria d'Armament
OCX	Organització de Cooperació de Xangai
OEA	Organització d'Estats Americans
OPANAL	Organisme per a la Proscripció de les Armes Nuclears a l'Amèrica Llatina i el Carib
OPAQ	Organització per a la Prohibició de les Armes Químiques
OSCE	Organització per a la Seguretat i Cooperació a Europa
OTAN	Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord
OTSC	Organització del Tractat de Seguretat Col·lectiva
PCDSA	Política Comuna de Defensa i Seguretat Africanes
PESC	Política Exterior i de Seguretat Comuna
PESD	Política Europea de Seguretat i Defensa
PEV	Política Europea de Veïnatge
PSI	Iniciativa de Seguretat contra la Proliferació
RSS	Reforma del sector de seguretat
SECI	Iniciativa Cooperativa Europea del Sud-Est

SORT	Tractat sobre Reduccions Ofensives Estratègiques
START	Tractat de Reducció d'Armes Estratègiques
TCA	Tractat del Comerç d'Armes
TNP	Tractat de No-Proliferació
TPAN(O)	Tractat per a la Prohibició Completa dels Assaigs Nuclears (Organització)
TPMF	Tractat per a la Prohibició de Material Físsil
UA	Unió Africana
UAE	Urani altament enriquit
UNIFIL	Força Mitjancera de l'ONU al Líban
UNMIT	Missió Integrada de l'ONU a Timor Oriental
UNROCA	Registre de l'ONU d'Armes Convencionals

SIPRI Yearbook 2007

Armaments, Disarmament and International Security

ISBN 978-0-19-923021-1

Publicat per Oxford University Press, 2007

Hardback, 752 pàgines, preu 85,00 £

Més informació a:

yearbook2007.sipri.org

Comandes

El *SIPRI Yearbook* es pot obtenir a les principals llibreries o demanar a Oxford University Press:

En línia

www.oup.co.uk/bookshop/

Telèfon

+44 1536-741 017 (Europa)

+1 800-451 7556 (EUA)

Per a informació sobre pròximes traduccions del *SIPRI Yearbook 2007* a l'àrab, el xinès, el rus i l'ucraïnès, poseu-vos en contacte amb el SIPRI a:

Correu electrònic: editors@sipri.org

Telèfon: +46 8-655 97 00

Edició catalana a cura de:

Fundació per la Pau

Amb el suport de:

Per a més informació, poseu-vos en contacte amb:

Stockholm International Peace Research Institute

Signalistgatan 9

SE-169 70 Solna

Suècia

Telèfon: +46 8/655 97 00

Fax: +46 8/655 97 33

Adreça electrònica: sipri@sipri.org

URL: <http://www.sipri.org>

Fundació per la Pau

c/.Casp 31, 2n 1a A- 08010 Barcelona

Telèfon: +34 93 302 51 29

Fax: +34 93 301 75 62

Adreça electrònica: info@fundacioperlapau.org

URL: <http://www.fundacioperlapau.org>